

Powstanie Wielkopolskie

<https://pw.ipn.gov.pl/pwi/form/r65534622943599,WLEKLIŃSKI-Wladyslaw.html>
27.05.2024, 23:50

WLEKLIŃ SKI Władysław W

Osoba

WLEKLIŃSKI Władysław

Urodzony

1886

Zmarł

1964

Opis

stolarz, dowódca kompanii trzemeszeńskiej, oficer zawodowy, mjr WP.

Ur. 21 XI w Trzemesznie pow. Mogilno, jako syn garncarza Marcina i Rozalii z d. Galewskiej. Po ukończeniu szkoły powszechnej ukończył kurs stolarski. Należał do miejscowego „Sokoła”, będąc sekretarzem gniazda. W latach 1907-1909 odbył służbę wojskową w armii niemieckiej.

Po wybuchu I wojny światowej ponownie powołany do wojska. Po powrocie do domu (29 IX 1918) był w stopniu sierż., aspiranta oficerskiego. Nawiązał kontakt z Edmundem Sędzierskim, ks. Marcelim Kowalskim i Radą Robotniczo-Żołnierską. Na bazie członków „Sokoła”, byłych żołnierzy utworzył Straż Ludową. 28 XII został dowódcą ponad 50 osobowego pododdziału trzemeszeńskiego zajmując miasto. 30-31 XII udał się z kompanią do Zdziechowej, uczestnicząc w walce z Grenzschutzem. Po przybyciu do Trzemeszna kompanii ppor. P. Cymśa, po złożeniu przysięgi, wieczorem 1 I 1919 r. pomaszerował na czele kompanii, jako straż przednia do Mogilna. Po oswobodzeniu tego miasta ochotnicy trzemeszeńscy weszli w skład kompanii gnieźnieńsko-wrzesińskiej. Na czele z W. uczestniczyli w walkach o Strzelno, Kruszwicę, Inowrocław. Następnie walczył o Żnin (11 I), pod Łabiszynem, Olędrami, Antoniewem, Rynarzewem i Florentynowem. W kwietniu jego kompania weszła w skład 9 (później 10) Pułku Strzelców Wielkopolskich. Zorganizował w pułku kompanię techniczną i miotaczy min (moździerzy).

Po powstaniu W. w stopniu ppor. uczestniczył jako dowódca kompanii saperów 67 Pułku Piechoty Wielkopolskiej w wojnie z bolszewikami 1920 r. W bitwie pod Smorgoniami śmiałym przeciwuderzeniem powstrzymał natarcie nieprzyjaciela, przyczyniając się do utrzymania polskiej linii obrony. Od 1921 r. pełnił obowiązki dowódcy 17 baonu 7 Pułku Saperów Legionów, mieszkając w Legionowie. W 1924 r. był kapitanem ze starszeństwem od 1 VI 1919 r. 1 I 1928 r. awansowany do stopnia majora. W 1933 r. mianowany komisarycznym wójtem na obwód Chełmce, będąc w dyspozycji dowódcy Okręgu Korpusu VII z przydziałem mobilizacyjnym do 7 Pułku Saperów w Poznaniu.

1 kwietnia 1936 r. przeszedł na emeryturę.

Podczas II wojny św. pracował jako stolarz meblowy w poznańskiej firmie Posener Möbelwerke. Tuż po jej zakończeniu 14 V 1945 r. został mianowany kierownikiem Rejonowego Zarządu Kwaterunkowo-Budowlanego w Jarocinie. 18 lipca 1946 r. zdemobilizowany z czynnej służby wojskowej z przyczyn zdrowotnych.

Zmarł 16 lutego 1964 r. w Poznaniu. Spoczął w kwaterze powstańczej na cmentarzu par. w Trzemesznie. Od 1924 r. żonaty z Marianna Galewską. Odznaczenia: Srebrny Krzyż Orderu Wojennego VM V kl. Należał do Związku Powstańców Wielkopolskich, a po 1956 r. do ZBoWiD.

Bibliografia

J. Karwat, (w:) J. Karwat, Ziemia Gnieźnieńska w Powstaniu Wielkopolskim 1918/1919. Wybrane aspekty z perspektywy 100 lat, red. G. Musidlak, Gniezno 2018, s. 266-267.

Autor wpisu

Janusz Karwat